

บทที่ ๗ หนอนทะเลทราย

ตอนที่ ๒๑

สู่ทะเลทราย

สังข์ เอื้อย โสณน้อย จาตุ และ มาลา อ้าตา
เรื้อนผิสีงออกมาได้ไม่นาน ก็พ้นจากป่าทึบ
ทางเดินเริ่มโปร่งโล่งขึ้นมาเรื่อยๆ ต้นไม้ที่
เบียดเสียดกัน เริ่มบางตา ตลอดระยะทาง ไม่มี
เหตุร้ายใดๆ การเดินทางในช่วงนี้ รู้สึกผ่อนคลาย
ไปมาก อาจเป็นเพราะออกมาจากป่าทึบแล้ว แต่
หน้าตาของพวกเขาเด็กๆ ก็ยังดูอิดโรยอยู่ เพราะเพิ่ง
ผ่านเหตุการณ์สยงมาได้ไม่นาน พวกเขาใช้เวลา
เดินทางมาได้ ๒ วันแล้ว ก็ยังมองไม่เห็นบ้านคน
จนกระทั่งมาถึงต้นไม้ใหญ่ ก็ใกล้ค่ำ จาตุ พาพวก
เด็กๆ ตั้งค่ายพักแรมที่นี่ แบ่งอาหารกันเท่าที่มี
พวกเขาารู้สึกว่า กินไม่อิ่มยังคิดว่าต้องมา
เผชิญหน้ากับปีศาจ

หลังตั้งแคมป์ไฟแบบง่ายๆ ท้องฟ้าก็มีตพอดี
สังข์ เอื้อย โสณน้อย นอนเอาหัวชนกัน ช้างกอง
ไฟ ทักทายดวงดาวบนท้องฟ้า และขอบคุณ
สวรรค์ ที่ช่วยให้ชีวิตรอดมาจนถึงที่นี่ มาลา รีบ

หลับก่อนเพื่อน เพราะต้องอยู่เวรยามถัดไป จาก
นั่งอยู่ข้างกองไฟ ตรงข้ามกับพวกเด็ก ๆ ในหัว
ของเขา เต็มไปด้วยความห่วงใย ในสวัสดิภาพ
ของทุกคน ซึ่งเหลือน้อยลงไปทุกที รวมทั้งตัวเขา
เองด้วย จาก มองพวกเด็ก ๆ อย่างเอ็นดู หลาย
วันมานี้ พวกเขาช่างอดทนเหลือเกิน เกินกว่าลูก
ชายของเขาหลายเท่าตัว มันเป็นความรู้สึกที่
เป็นพลังใจให้แก่เขา ที่จะอยู่สู้ฟันฝ่ากับอุปสรรค
ต่อไป

ตั้ง ขวางแขนขวา อยู่บนหน้าผาก สายตา
เหม่อลอยไปบนฟ้า ข้าเรื่องมองดูจากด้วยความ
ชื่นชม ผ่านเปลวไฟ ที่อยู่ข้างๆ พูดยกับจาก ด้วย
ความสำนึกในบุญคุณ

“จาก ขอขอบคุณมากนะ ที่ช่วยพาพวกเราออกจาก
ป่า มาถึงที่นี่ ต่อไปคงไม่มีอะไรน่ากลัวแล้วละ
จาก จะกลับไปหาลูกก็ได้ ไม่ต้องส่งเราให้ถึงที่
หรอก”

เอื้อยกับโตนน้อย รู้สึกง่วงเต็มทน

“หิวจังเลย” โตนน้อย พูดยขึ้นทั้งที่ตาเกือบจะ
หลับ “ถ้าเจอแม่ เราก็คงไม่ลำบากอย่างนี้”

“ตอนนี้ พวกเราก็โตกันแล้ว” เอื้อย พุดเปรย ด้วยเสียงเศร้าๆ “พ่อกับแม่ จะจำเราได้ที่บ้างไหมนี่? ตอนเอื้อยจำความได้ แม่บอกว่าจะกลับมาหา แต่ถ้าแม่มาจริงๆ ก็คงไม่เจอ ... เฮ้อ! ลังซ์ พวกเราจะไปรอดไหม?”

“เราต้องไปรอดสิ” ลังซ์ บอก “เรายังไม่ตาย ความหวังก็ยังมี เรามาไกลเกินกว่าจะกลับทางเก่าแล้วนะ พวกเรายังมีแม่รออยู่ เราจะต้องอดทนไปให้ถึงบ้าน ... หลับเถอะ พรุ่งนี้เราจะต้องเดินทางอีกไกล”

รุ่งขึ้นก่อนฟ้าสว่าง จาอูปลุกพวกเด็กๆ ให้เตรียมตัวเดินทางต่อไป ช่วงสายๆ แดดเริ่มแรงขึ้น ตอนนี้ต้นไม้ใหญ่ๆ ไม่มีให้เห็นแล้ว เหลือแต่ป่าละเมาะ ความหิวกระหายน้ำของพวกเด็ก เพิ่มขึ้น น้ำก็เหลือน้อยลงไปทุกที แหล่งน้ำถ้าหากก็ยังไม่เจอ ไม่มีวิธีแหวว่าจะเจอบ้านคนสักหลัง ... จนกระทั่งบ่าย คณะเดินทางผจญภัย ก็ยิ้มออกมาได้ เมื่อพบทางเดิน คูเหมื่อนจะเป็นทางลัดเกวียน พวกเขามองเห็นแสงสว่างแล้ว ท่ามกลางแดดเปรี้ยงๆ ความหวังรอเขาอยู่ข้างหน้า ทุกคนเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น อาจจะพบบ้านคนที่ไหนสักแห่งก็ได้

โชคดีเหลือเกิน ที่มีบ้านของชาวบ้านหลังหนึ่ง เป็นบ้านที่ก่อด้วยอิฐดิน จะเรียกว่าบ้านดินก็ไม่ผิด ปากอยู่บนเนินเตี้ยๆ ล้อมรั้วไม้แบบง่ายๆ มอง ไกลๆ เห็นแต่คอกวัว แต่ไม่มีวัวสักตัว จะมีคนอยู่ หรือเปล่าก็ไม่รู้ สังข์ เดินนำหน้าเข้าไป พวกเขา หยุดที่ประตูรั้ว ที่ทำจากท่อนไม้ กั้นแบบง่ายๆ ห่างจากหน้าบ้านราว ๑๐ ก้าว สังข์ สังเกตเห็น บ่อน้ำอยู่บ่อหนึ่ง อยู่ที่รั้วบ้านด้านทิศตะวันตก

“มีใครอยู่ไหม” สังข์ ตะโกน “ขอพวกเราเข้าไปข้างในหน่อย”

แขกต่างแดน ยืนอยู่ท่ามกลางแดด อยู่พัก หนึ่ง ยังไม่มีอะไรขยับเคลื่อนไหว เคียด รู้สึกเป็น กังวล

“คนที่นี่ เขาจะฟังเรารู้เรื่องหรือ? ... เราเข้าไปเลยไหม?”

ก่อนที่พวกเขา จะขยับเข้ารั้วบ้าน ลักครู่ ก็มี หญิงชราคนหนึ่ง แ้มประตูหน้าบ้าน เดินเอาผ้าคลุมหน้าคลุมไหล่ออกมา เมื่อเข้ามาใกล้ๆ เปิด หน้าออก โสन्न้อยตกใจผงะเล็กน้อย เพราะ ใบหน้าของนางเหี่ยวยุ่น มีปุ่มปมขึ้นเต็มใบหน้า

นัยน์ตาข้างหนึ่งเป็นต้อสีเทาทั้งดวง ฟันดำเป็น
แถบ นางเอ๋ยทักขึ้นก่อน

“มาจากไหนกันล่ะนี่?” โชคดี ที่พูดจาภาษา
เดียวกัน

“พวกเราหลงทางมา แล้วก็หิวน้ำด้วย” ดั่งซี้
บอก “ขอน้ำหน่อยได้ไหม?”

ยายเฒ่า ลังเลอยู่ครู่หนึ่ง มองสภาพของผู้มา
เยือน คนโน้นที่คนนี่ที่ เพื่อให้แน่ใจว่า คนพวกนี้
ไม่ได้มาร้าย ไม่ใช่ขโมย อีกอย่างหนึ่ง มีเด็กผู้หญิง
มาด้วย ถ้าจะบอกให้ไปทางอื่น ก็ดูจะใจร้ายเกินไป

“โน่น บ่อน้ำอยู่ทางโน้น ไปตักเอาได้เลย”

นาง บอก และชี้ไปที่บ่อน้ำ จาก ลากท่อนไม้ที่
กั้นทางเข้า ออกไป แล้วพาคณะเดินตรงไปที่บ่อน้ำ
มียายเฒ่าเดินตามไปดูห่างๆ มันเป็นบ่อน้ำสร้าง
ที่ขุดเป็นหลุมลงไปใต้ดิน มีน้ำใสอยู่ลึกลงไปราว
สองช่วงตัวคน จากุหย่อนถึงเปล้าลงไปด้วยท่อน
ไม้ไผ่ แล้วตักน้ำขึ้นมา จากุกับมาลา ปล่อยให้
เด็กๆ ดื่มกันก่อน จากนั้นก็กรอกน้ำใส่กระบอกล
เก็บไว้เป็นเสบียง แม้จะดื่มน้ำกันไปแล้ว แต่
อากาศข้างนอกนี้ ก็ยังร้อนอยู่ดี

ยายเฒ่า แน่ใจว่าคนพวกนี้ หลงทางมาจริงๆ ไม่ใช่คนร้าย จึงเอ่ยเชื้อเชิญ “เข้าไปในบ้านก่อนสิ ใ้หนู”

จาก พักหน้าบอเด็กๆ ให้เดินตามเจ้าของบ้านไป ... อากาศในบ้านดิน เย็นกว่าข้างนอก สร้างความรู้สึกผ่อนคลายลงไปไม่น้อย นับว่าเป็นความฉลาดของคนที่นี่ ที่สร้างบ้านรับกับอากาศร้อนได้เป็นอย่างดี

“ยาย อยู่คนเดียวหรือ?” เอื้อย ถามบ้าง

“ไม่หรอก ประเดี๋ยวค่อยๆ ตาเฒ่า กับหลานชายก็มาทันแล้ว พวกเจ้า มาทันไกลละสิ แล้วจะไปไหนต่อกันหรือ?” ยายเฒ่า ถาม

พวกเด็กๆ เริ่มคุ้นเคยกับใบหน้าของยายเฒ่า พอๆ กับที่ยายเฒ่า ก็ไว้ใจแขกต่างถิ่นมากขึ้น เอื้อย เล่าความเป็นมาให้ยายเฒ่าฟัง ตั้งแต่พรากจากพ่อแม่ ไปอยู่กับเคน เมื่อโตพอก็ออกตามหาแม่ ยายเฒ่าฟังแล้วรู้สึกสงสารขึ้นมาจับใจ นางจึงเปลี่ยนความตั้งใจเดิม มาเป็นคำเชื้อเชิญ ที่พวกเด็กๆ ไม่คิดว่าจะได้รับจากยายเฒ่าหน้าผี แต่มีจิตใจที่ดีงาม

“แถวนี้ไม่ค่อยมีบ้านคนซะด้วยสิ ถ้าจะไปต่อก็
จะลำบาก ถ้ายังงั้น คีนี่ก็พักที่นี้สักคืนก่อน”

ตกค่ำ สามี่ของยายเฒ่า กับหลานชาย ก็
กลับมา พร้อมกับฝูงวัวราว ๑๐ ตัว ลาอีก ๓
ตัว ที่ปลายกระบอกรูปปั้นเก็บ บนบ่าของหลานชาย
มีกระต่ายป่าสองตัว ห้อยต่อแต่งติตมาด้วย
หลังจากเอาลาเข้าไปเก็บ และไล่ต้นวัวเข้าคอก
เสร็จแล้ว ก็เข้าบ้าน ยายเฒ่าแนะนำแขกแปลก
หน้า ให้ผิวของนางรับรู้ ว่าคนพวกนี้จะพักที่นี้คืน
หนึ่ง ตาเฒ่า ก็มีอัธยาศัยดีไม่ต่างจากเมียของเขา
แม้ว่าจะสื่อสารกับ จาตุ มาลา ได้ลำบาก แต่ก็ไม่
เป็นอุปสรรคในการสร้างไมตรีต่อกัน

ชีวิตคนเรา แม้จะหาความสมบูรณ์ได้ยาก แต่
ก็คงไม่โชคร้ายเสมอไป เพราะไม่อย่างนั้น ชีวิตจะ
ขาดสมดุล เมื่อสูญเสียหรือขาดพร่องสิ่งหนึ่งไป ก็
จะได้รับสิ่งอื่นทดแทน การเดินทางไกลหนนี้ พวก
เด็ก ๆ และพี่เลี้ยง ต้องเผชิญกับสิ่งอันตรายรอบ
ข้าง ซึ่งหาความแน่นอนไม่ได้ ย่อมมีโชคร้ายบ้าง
โชคดีบ้าง คละกันไป วันนี้ได้รับความเมตตา จาก
สองตายายใจดี ที่แบ่งปันน้ำ อาหาร และที่พักให้
วันหน้า ไม่รู้ว่าจะได้พบสิ่งนี้อีกหรือไม่ ... พวก
เด็ก ๆ ไม่มีอะไรตอบแทนน้ำใจเจ้าของบ้าน

นอกจาก เล่าเรื่องราวที่เผชิญมา ให้ครอบครัว
สองตายายฟัง ซึ่งสร้างความพอใจให้แก่ตาเฒ่า
และหลานชาย เป็นอย่างมาก นี่ถ้าแกไม่เกรงใจว่า
แขกจะต้องนอนพักผ่อนเอาแรง ก็คงต้องเล่ากัน
ยาวทั้งคืน

รุ่งเช้า เจ้าของบ้านใจดี แบ่งข้าวเหนียวและ
เนื้อตากแห้งห่อใหญ่ ให้เป็นเสบียงกินระหว่างทาง
ส่วนหลานชายของตาเฒ่า ก็มอบกระตักน้ำให้สังข์
อีกหนึ่งใบ ... ก่อนจะก้าวออกจากรั้วบ้านไป สังข์
มองเห็นสองตายาย กำลังพูดตกลงอะไรกันอยู่

“เดี๋ยวก่อน ไข่หนู” ชายชรา ร้องเรียก แล้ว
เดินมาบอกข่าวดี “ทางข้างหน้านั้นลำบากกว่าที่นี่
มาก ถ้าเอามันไปด้วย ก็จะช่วยพวกเจ้าได้เยอะ ...
รอก่อนนะ”

ตาเฒ่าเดินหายไปหลังบ้าน ครู่หนึ่ง ก็
ออกมา ในมือจูงลาตัวหนึ่ง เดินตรงมาที่พวก
เด็ก ๆ ยืนอยู่ พร้อมกับยื่นเชือกที่คล้องคอลาตัว
นั้น

“ตาให้พวกเราเหรอดครับ” สังข์ ถาม

“เอาไปเถอะน่า ข้ายังมีใช้อีกตั้งสองตัว มันจะ
ช่วยขนสัมภาระให้ จะได้เดินทางกันตัวเปล่าๆ
พวกเจ้ายังจะต้องไปอีกไกลไม่ใช่รึ?”

“พวกเรา ไม่รู้จะขอบคุณตายังไงดี” ลังซ์
มองชายชราแล้ว อยากจะเข้าไปสวมกอด “ไม่รู้ว่
พวกเราจะเจอกันอีกหรือเปล่า”

คณะเดินทางไกล มุ่งหน้าสู่ทิศตะวันออก ตาม
คำแนะนำของสองตายาย จำได้ว่าเมื่อตอนสายๆ
เพิ่งผ่านบ้านคนไปหลังเดียว จนกระทั่งบ่ายจัดๆ
ก็ไม่มีบ้านคนอีกเลย ป่าละเมาะเริ่มหายไป ทุ่ง
หญ้าก็เบาบางลง เห็นแต่ดินว่างเปล่า จะมีก็แต่
ซากต้นไม้ยืนตายให้เห็นประปราย ะหว่าง
เดินทาง ยังไม่มีเหตุการณ์ร้ายๆ มาเป็นอุปสรรค
แต่อย่างใด โชคดีที่มีลาช่วยขนของ ทำให้เดินทาง
สบายขึ้น คราวนี้ พวกเด็กๆ มักเดินนำหน้า จาก
กับ มาลา เดินรั้งท้าย

“ลังซ์ พวกเราเดินมาได้กันก็วันแล้วละ” โสณ
น้อย พุดขึ้น

“ไม่ได้นับ”

“สังเกตไหม ตั้งแต่เราออกจากบ้านผีสิง เราก็
ไม่เจอเรื่องร้ายๆ อีกเลย” เค็ย พุดตามจริง

“รู้ว่า เป็นเพราะของที่เคนให้มา มันหายไป”
โสนน้อย พุดตามที่คิด

“นั่นสิ ที่โสนน้อย พุดมันก็ถูกนะ” เอื้อย
สนับสนุน

สังข์ไม่พูด เอื้อยก็ไม่ถามต่อ ยังคงเดินต่อไป
เรื่อยๆ เขารู้ดีว่า ของที่เคนให้มา เคนย้านักย้า
หนาว่า เป็นของสำคัญ ให้เอาติดตัวไว้ แต่พอทำ
มันหายไป ก็เลยไม่แน่ใจว่า มันมีความสำคัญ
ตามที่เคนบอกจริงหรือไม่

สังข์ นึกย้อนเหตุการณ์ที่บ้านผีสิงนั้นขึ้นมา
อีกครั้ง ก่อนออกมา สังข์ ขึ้นไปสำรวจดูชั้นบน
ว่ามันมีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรกับวัตถุนำทาง และ
การหายตัวไปของชู มีเหตุการณ์หลายครั้ง ที่
ยืนยันว่า ชูอาจขโมยวัตถุนำทางไป ถ้าชูถูกปีศาจ
จับตัวไป เหมือนที่จาดูพุด ก็หมายความว่า ปีศาจ
มันต้องการของมัน “มันต้องเป็นของสำคัญแน่ๆ
แต่มันจะเอาไปทำอะไร?” สังข์ รำพึงในใจ

ปีศาจ มักไม่มีตัวตนและจะไม่แสดงตนให้
มนุษย์เห็น มันจึงต้องสะกดจิตชู ให้ชูทำในสิ่งที่มัน
ต้องการ ถ้าเป็นเช่นนั้นจริง ในคืนแรกที่บ้านผีสิง
คงเป็นปีศาจพวกแรก ที่สะกดจิตให้ชูขโมยของไป

ให้มัน แล้วหายตัวตามพวกมันไป หรือไม่ก็หายไป
ในกระจก คืบต่อมา ก็คงจะเป็นปีศาจอีกพวกหนึ่ง
ตามมาแย้ง แต่มาไม่ทัน มันจึงอาละวาดจนบ้าน
เกือบพัง แล้วมันก็หายไปในกระจก โดยที่มันไม่ได้
อะไรไปเลย

“คงจะจริงอย่างที่โสนน้อยว่า ตั้งแต่ไม่มีมัน ก็
ไม่มีเหตุร้ายๆ มาให้เราเห็นอีกเลย” ลังซ์ เห็น
ด้วย หลังจากเงียบหายไปนาน

“แต่เราก็อาจจะหลงทาง ถ้าไม่มีของมัน” โสน
น้อย แย้ง “แล้วเราจะกลับบ้านกันถูกหรือ”

“นั่นสิ” เชื้อย ทำหน้าเศร้า

คุยกันไปเพลินๆ พวกเขาก็มาถึงทางแยก
ทางหนึ่งไปทางทิศเหนือ อีกทางไปทิศใต้ แต่ทั้ง
สองทางเต็มไปด้วยก้อนหินและทราย มีต้นไม้
น้อยมาก ที่มีก็คือต้นไม้ตายซาก และซากสุนัขตัวหนึ่ง
ที่เห็นแต่กระดูกและหนังหุ้มกระดูก มันคงอดน้ำอด
อาหารตาย ทุกคนทำหน้าไม่ค่อยดี เมื่อมอง
ออกไปข้างหน้า นี่คือนางเลือกที่เลือกไม่ได้ ไม่ว่าจะ
จะไปทิศเหนือหรือทิศใต้ ก็เสี่ยงพอๆ กัน

“เราอดไม่ได้ เราต้องไปต่อ” ลังซ์ บอกกับ
ทุกๆ คน แต่ก็ไม่มีใครถาม “จางู ว่าง?”

จาก ลองสำรวจปริมาณข้าวของ กับน้ำหนัก
ของสัมภาระบนหลังลา ยังพอเดินไปต่อได้ จาก
พยักหน้า สันต์ตัดสินใจไปทีก็ได้

คณะเดินทางทั้ง ๕ คน เดินต่อไปอีกไม่นานก็
คำ มองไปข้างหน้ามีแต่หินกับทราย มองไปข้าง
หลังก็มีแต่ทรายกับหิน แต่ข้างหลังมีก้อนหิน
มากกว่าข้างหน้า และยังมีต้นหญ้าให้เห็นบ้าง
แต่ข้างหน้า แทบมองไม่เห็นเลย ดวงตะวันที่อยู่
ทางด้านขวามือ เริ่มลับหายไปกับเนินหินเตี้ยๆ

ผ่านไป ๒ วัน ๒ คืน ในทุ่งดินปนทราย มัน
ช่างเป็นเวลาที่โหดร้ายมากสำหรับเตี้ยๆ ทรายก็
ร้อน แดดก็จัด น้ำเหลือน้อยลงไปทุกที การล่า
สัตว์ก็ทำได้ยากขึ้น ฝนก็หายาก โชคดีที่ยังไม่เจอ
เสือหรือสิงโต จะมีก็แต่สัตว์เลื้อยคลานจำพวก
แมงป่อง งู ซึ่งทราบโตที่ยังมีไฟ ก็ยังพอป้องกัน
สัตว์จำพวกนี้ได้บ้าง

จาก เลือกระบิเวณที่เป็นเนินทรายเหมาะๆ
แห่งหนึ่ง ห่างไปไม่กี่ก้าว เป็นซากต้นไม้ใหญ่ กับมี
ก้อนหินขนาดใหญ่ก้อนหนึ่งนอนนิ่งอยู่ที่โคนต้น
ตะวันใกล้ลับขอบฟ้าเข้าไปทุกที เงาดำของต้นไม้
ใหญ่ที่แห้งตายซาก ยืนตระมืนอยู่อย่างโดดเดี่ยว

ยื่นกิ่งขนาดใหญ่ออกไปทั้งสองข้าง เหมือนแขน
ปีศาจที่กำลังหิวโหย

มาลา เอาดัมภาระลงจากหลังลา แล้วพามัน
ไปผูกที่โคนต้นไม้ใหญ่ จากนั้นก็เอาหญ้าแห้งให้ลา
กินพร้อมกับน้ำนิดหน่อย แล้วพูดกับลา เหมือนจะ
ถามว่า ไปไหนไหม อีกหน่อยเราก็จะลำบากขึ้น
กว่าเก่านะ นี่เป็นหญ้าฟ่อนสุดท้ายแล้ว ลังซี่ เห็น
แล้ว ก็อดหวนใจไม่ได้ แต่ตอนนี้ต้องจัดที่หลับนอน
ทำเขตป้องกันภัย ทุกอย่างต้องเร่งรีบไปหมด
เพราะดูเหมือนจะมีคเร็วกว่าทุกวัน.

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๒๒ หนอนยักษ์ มฤตยูใต้ดิน
กลับไป ที่ เว็บบุชมชน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>